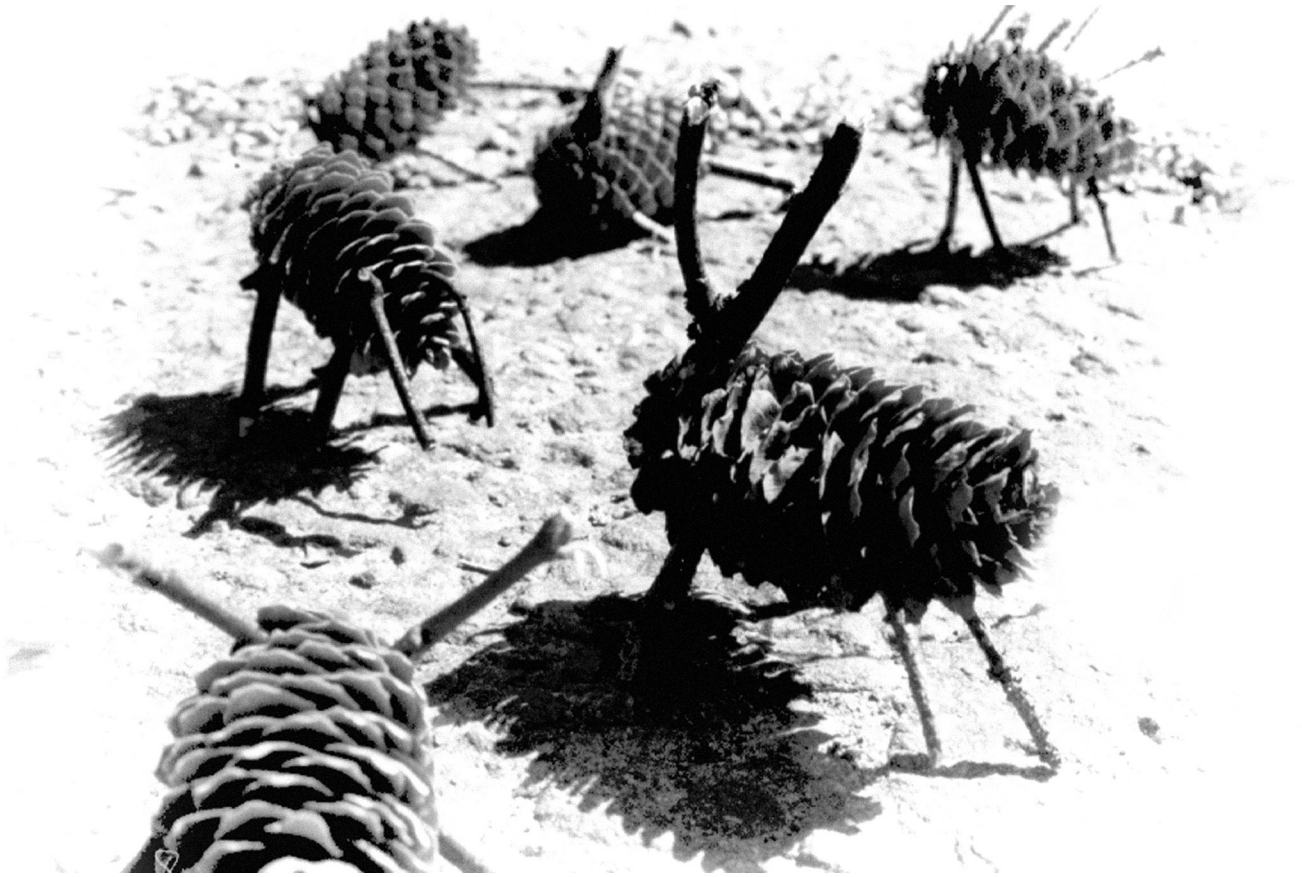

Alkorytmi

02/00 :

Lapsuus

Ei äiti kasvata lapsiaan

Nykyvanhemmillä ei ole aikaa kasvattaa lapsiaan. Vanhemmat joutuvat valitsemaan uran ja lapsien välillä. Lopputuloksena voi olla rivi pienokaisia, jotka saavat nähdä vanhempiaan lähinnä juuri ennen nukkumaanmenoa ja loma-aikoina.

Kun vanhemmat lopulta ehtivät vilkaista jälkikasvunsa touhuja, he huomaavat etteivät itse asiassa tajua jälkikasvunsa tekemisistä pätkääkään. Nuorisokulttuurin syntyäikoina teinit tajusivat, että ikätovereilta voi oppia vähintään yhtä jänniä juttuja kuin vanhemmilta. Tuskin kukaan nykypentu kysyisi vanhemmiltaan apua tietokoneen piiputtaessa.

Jos kasvattajina toimivat vanhempien sijaan sähköiset kumppanit, näyttää alaikäisen maailma huomattavan erilaiselta kuin reaalitodellisuus. Digimaailmassa kasvanut ihminen ei olekaan tietokoneensa ulkopuolella enää jumalolento. Todellisuuden opettelu jää laiskanläksyksi.

Hei haloo. Ei käpylehmäkään ole tenaville sosiaalisia taitoja opettanut, vaan saman pihan lapset. Samoin tietokoneen ääressä mekastava ipanalauma antaa jäsenilleen enemmän henkistä evästyistä kuin itse leikkikalua.

Menneinä aikoina vekaroilla oli tosin riesanaan myös tarinoita pursuavat isovanhemmat, jotka höpisivät juttujaan päivät pitkät ja samalla katsoivat vähän lastenlastensa perään. Köyhemmällä kansanosalla ei ollut varaa laiskotella, joten pitkää päivää maatalossa raatava äiti ei ehtinyt katrastaan hoitaa. Isälle taas lastenhoito ei sopinut huolimatta siitä, oliko hän herra vai renki. Rikkaiden mukuloita sentään hoitivat palvelijat, ja jälkikasvu opetettiin kuuliaisesti kumartelemaan ja teitittelemään vanhempiaan milloin heitä näkivätäkään. Köyhät lapset kasvattivat toinen toisensa; jos pentuja oli vain yksi, se ripustettiin nytyssä puuhun tai sidottiin kiinni pöydänjalkaan.

Suomen historiasta puuttuu kokonaan ajanjakso, jolloin suurin osa äideistä olisi huolehtinut itse pienokaisistaan. Äiti lapsiaan hoitamassa on noin satavuotias myytti, joka saa nyt vanhemmat potemaan huonoa omaatuntoa. Kersat ovat aina saaneet kokea vanhempansa vain poissaolevina hahmoina. Tullaan sitä näköjään näinkin toimeen.

4 | Käpylehmistä Pokemoneihin

Toimitus teki aikamatkan lelujen maailmaan ja törmäsi
COMMANDO BOT-robottiin.

8 | Lelulaatikossa

Toimitus testasi Stockmannin lelunurkkauksen.

10 | Satuja ja tarinoita

Menneinä aikoina viihdettä hakeva kaveriporukka avasi television sijaan sanaisen
arkkunsa.

12 | Vaateta unelmiesi mies!

14 | Sekaisin Marista

”Nykyään insinöörit ovat humaaneja ja humanistit insinöörejä...”

16 | Miten Marista tuli teekkari?

... Paitsi kun humanisti arvioi insinööriä.

18 | Nauru

19 | Korkeasaareen!

Antakaa minulle aihe niin minä pulautan teille ison jutun jossa on kauniita kuvia.

22 | Hallituksen terveiset

Kevät soljui pitkälti tutuissa uomissaan.

23 | IV-Inside

Sisäily

Content rating:

pathos

ethos

mythos

logos

Päätoimittajat

Maikki Heikkinen Lauri Svan

Jutut

Maikki Heikkinen Lauri Svan Juho Seppänen 3m Milla Syvänperä Roope Rainisto Jari Kirma Henrik Blåfield

Ulkoasu

Roope Rainisto

Kansien kuvat

Roope Rainisto Nukke- ja Lelumuseo

Painopaikka

Otaprint

Painos

300

Toimitus

Maikki Heikkinen

Lauri Svan

Käpylehmistä Pokemoneihin

Ajan lähestyessä ääretöntä myös lelujen funktionaalisuus lähestyy ääretöntä. Toisaalta samassa ajassa lelujen muotoilu ja detaljitaso suppenevat kohti nollaa.

Svanin leluteesi nro 1

Kaikissa sateenkaaren väreissä

Forumien Lelulaatikko näyttää ensinäkemältä poikien kaupalta: Sen etuosa on täytetty erilaisilla hirviöotuksilla ja varsin kattavalla marmorikuulavaliokimalla. Kaupan takaosasta löytyi kuitenkin tyttöjen osasto, joka käsitti paitsi pakolliset barbiet, myös tangollisen herttaisia rooliasuja. Harmi kyllä, vaatteet olivat liian pientä kaliiperia toimituskunnalle.

Legojen vallitseva trendi on tänä vuonna Episodi I. Tanskalaisen lelujätin sopimus yhdysvaltalaisen elokuvajätin kanssa lieneekin kannattava rahasampo, sillä tähtiryhmien leluja on kuvaamatta vielä muutama osa. Isän ja pojan välistä taistelua pääsee seuraamaan myös Tähtien Sodan ulkopuolella: Tähtihävittäjä-legoalus oli sen verran messevän näköinen kapistus, että taitaisivat lapset joutua sivusta seuraamaan isin leikkiä.

Insinööritiede on löytänyt tiensä myös lelumaailmaan: Mikäli leluista ei voi rakentaa jotain, niin ne varmasti tekevät jotain, kuten puhuvat, vilkkuvat tai liikkuvat. Esimerkki nykytekniikan hyödyntämisestä on mahdollisesti RoboCopista ideansa ammentanut Commando-Bot, joka tottelee puhetta. Lieneeköhän lelu niinkin uskollinen esikuvallenen, että ampuu jokaisen juttukumppaninsa?

Lelumaailma on väreiltään kaikkea muuta kuin luonnollinen. Kirkkaankeltainen ja vaaleanpunainen ovat värejä, jotka ovat löytäneet lelumaailman kautta tiensä myös bimbomuotiin. Nähtäväksi jää josko pehmoeläinten pyöreä, ilmapallomainen muotoilu löytäisi tiensä ihmisvartaloihin.

Lelulaatikon nallevalikoima kutsuu tyydyttämään hoivaviettä. Pehmeäkarvaista nallea halatessa tuntuu kuin sylissä olisi oikea karhu.

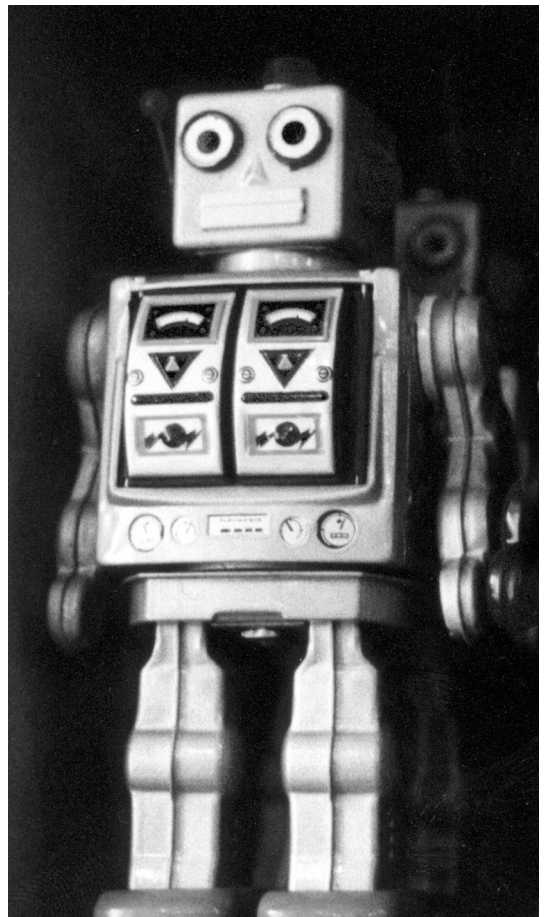
Laivat puuta

Merenpuoleisessa talossa Senaatintorin laidalla henkii Helsingin perustamisen aikainen tunnelma.

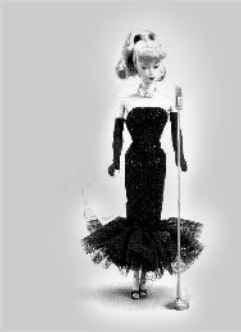
Tunnelma ei katoa sisälläkään. Käsiyöläisputiikit reunustavat kauppiaan Kiseleffin rakennuttaman talon käytävää. Mahtailvat puuportaavat vievät yläkerran lelumaailmaan.

Lelulaatikon nallejen jälkeen Kiseleffin erikoisliikkeistä löytyy lisää koskettamiskelpoisia leluja. Puset leikkikalut eivät suinkaan ole kadonneet, ne ovat vain kömpineet piiloon näiden hyllyjen suojiin. Lapsen käteen puinen pinta tuntuu lämpimämmältä kuin värikkään muovihirviön iho.

Kiseleffin yläkerrasta puuttuu muiden lelukauppojen teknoväritys. Vain yhden näyteikkunan somisteet näyttävät kiiltohilesammioon kastetuilta. Rutistettavia pehmoeläimiä myydään täälläkin, mutta valikoima on pienempi. Toiselta puolelta käytävää

Kuvan robotti on Commando-Botin kaveri.

Nukke ja barbie

Kaupan hyllyllä barbie virnistää. Määrätietoinen pikkuneiti ilmoittaa haluavansa sellaisen ja heti. Isän pankkikorttia höylätään.

Posliininukke ei osteta tavaratalosta. Monia vuosikymmeniä sitten pikkutyttö

on saanut sellaisen ehkä perintönä äidiltään. Nukke on ehtinyt nähdä jo paljon maailmaa ennen kuin lapsi on edes syntynytään. Taitava käsityöläistonttu on joskus vielä kauempana menneisyydessä valanut pulleat posliiniposket ja näppärä neuloja on väsännyt vartalon ja nutun. lloitseva tyttölapsi, jolle joulupukki tuo aidon posliininuken, on etuoikeutetussa asemassa. Vähemmän varakas saa mollamaijan, josta tulee omistajalleen aivan yhtä tärkeä ja rakas. Sitä paitsi sitä saa pusertaa.

2000-luvun barbie harrastaa jetsetelämää. Hieman huolestuneen näköinen posliininukke hoitaa vauvanukke. Se osaa myös paistaa räiskäleitä omalla valurautahellallaan, joka lämpenee puilla. Nuken pikkuäiti hoivaa sekä omaa pikkuveljeään että posliinisöpöläisiä. Entisajan pikkunainen oppii hyväksi äidiksi. Nukkekin tietää paikkansa, käyttäytyy sievästi ja viettää omistajaansa varakkaampaa ja leppoisampaa elämää. Se pitää muille nukeille kahvikutsut ja välttyy kesänmittaiselta kasvimaan kitkemiseltä, toisin kuin omistajansa. Posliininukke hoivaa omaisiaan.

Barbie kiinnittää huomiota omaan ulkonäköönsä. Sen onkin parasta tehdä se itse, sillä pakkausääröt avaava naaraspuolinen kuluttaja äkkää nuken lisäksi kasan kylkiäisiä. Nuken mukana lähes joka pakkauksessa on 2000-luvun leikki-ikäiselle tärkeitä käden taitoja harjoittavia kulutustuotteita. Barbien mukana saa hajuvettä ja huulipunaa, hyvässä lykyssä myös hiuslisäkkeitä ja irtokynsiä. Nukesta tulee toisarvoinen, kun pieni lapsi oppii nopeasti; itseään täytyy koristaa, muiden hoivaamisen ehtii sitten myöhemminkin. Barbie opastaa tyttöjä kädestä pitäen individualismin jaloon taitoon, kunnes heti muutaman vuoden kuluttua käteen tarttuu aikakauslehti ja lapsesta leivotaan Cosmo Girl. Viimeistään silloin viimeinenkin niistä kymmenestä barbienukesta joutaa romukoppaan.

Meikkaamisen sijaan posliininuken omistaja oppii vastuunsa. Herkästi särkyvää esinettä ei voi barbien tapaan käyttää ensimmäisenä omistamanaan dildona, vaan posliininukke hellittää kestävästi vielä seuraavallekin sukupolvelle. Toisaalta pikkuäitikin oppii onnen olevan katoavaista, kun posliinipää rasahuttaa rikki ilkeän isosiskon kengänkannan alla.

löytyy käsintehtyjen nallejen orpokoti. Pehmokarhuilla on nimet ja elämäkerrat; ne haluaisivat tulla adoptoituiksi. Nyt ne näyttävät hieman apeilta.

Kiseleffissä on myös nukkekotifanaatikojen oma kulttiliike. Nukkekotien irtaimistoa löytyy yltäkyläisesti, tosin vain luksus-hintaisena. Miniatyyriastioihin on taidettu käyttää enemmän puuta ja lasimassaa kuin kuunaan nykyparien Ikeasta shopattuihin muovituotteisiin.

Iho posliinia ja silmät lasia

Suomenlinnan ajattomissa kätköissä sijaitseva nukke- ja lelumuseo on hämmäntävä kokemus. Jo ulkoapäin puinen rakennus muistuttaa hieman nukkekotia. Museon jokainen hylly on oma maailmansa, jossa nukket suorittavat arkisia askareitaan. Aitouden vaikutelma paistaa läpi paljon voimakkaammin kuin nykyelussa; pienoiskeittiön puuhellakin toimii kuin oikea. Keittiössä häirii topakka täti metallikattiloiden vieressä. Tunnelma on hieman kuin lapsuuden mummolassa. Seisahtanut.

Karva vai pallo?

Söpöilyleluissa samat piirteet toistuvat, kulttuurista tai ajankohdasta riippumatta. Useimmiten ne ovat pyöreitä, nappisilmäisiä eläimiä, jotka kysyvällä katseellaan vaativat rutistamaan. Olen pitkään pohtinut eroa tyttöjen ja poikien rutistettavissa leluissa, ja päätyneet siihen tulokseen, että poikien lelujen tulee olla karvaisia.

Vaistoni kehottaa pysymään kaukana kaikista karvattomista leluista, koska ne assosioituvat mielessäni räähkyviin kakkapulauttimiin. Aivan oikein, perheen ainoana lapsena en ole koskaan päässyt nauttimaan parkuvista sisarista. Enkä oikein usko, että suurempi osa pojista niistä muutenkaan nauttisi. Sen sijaan eläinrakkaana ihmisenä erilaiset eläinaiheiset pehmolelut herättävät välittömästi hoivaviettäni. Karvainen otus on silittämiskelpoinen, eikä se hajoa vaikka vähän rutistaisikin.

Taustoistani johtuen lienee helppo ymmärtää miksen ymmärrä viimeisintä Pokémon-villitystä. Esimerkiksi Pikachu muistuttaa mielestäni lähinnä keltaista ilmapalloa, jolle on inhimillisyyden lisäämiseksi muotoiltu tynkälalat, punaiset posket ja pakolliset nappisilmät. Epäilen negatiivisten assosiaatioitteni suurimmaksi syyksi sitä, etten pysty kuvittelemaan karvaista Pikachua.

Sitä paitsi näkemissäni kuvissa Pikachun ilme on pikemminkin riemuitseva kuin kysyvä. Se ei kysy pää kallellaan "Halaisitko minua?", vaan kertoo että voitto tuli toisesta Pokémon-hirviöstä.

Miltä tuntuisi halata neonväristä taistelija?

Alkorytmin tutkimuksen perusteella patoutunutta hoivaviettäni voi parhaiten hoitaa isokokoiseen nalleen. Karvan tulisi olla samettisen pehmeää ja nallen tulisi täyttää koko syli rutistamiseksi maksimoimiseksi. Mikäli joku sattuu löytämään kaupasta kysyväilmeisen, pehmeäkarvaisen Pikachun, ilmoittakoon asiasta välittömästi toimitukseen. Haluaisin totisesti kokea sen hetken, jolloin keltaisen ilmapallon rutistaminen tuottaa euforiaa.

Vanhoja nukkeja tuijottaessa mielen valtaa väistämättä kaipuu aikaan, jolta nuket ovat peräisin: Aikaan, jolloin nuket olivat posliinia ja miehet rautaa, lasisten silmien aikaan. Nyt ovat molemmat muovia aina sameita silmiä myöten. Harmi kyllä, tuota kulta-aikaa ei koskaan ollut kuin rikkaiden lapsille. Nuket olivat kalliita, joten köyhemmän kansanosan lapset saivat tyytyä kaarnalaivoihin ja käpylehmiin.

Toisin kuin suunsa hajalle virnistävät nykytutut, vanhat nuket näyttävät surullisilta. Jotkut hymyilevät sillä lailla ujosti kuin vanhojen valokuvien ujut pikkutyöt, mutta toisten ilme on vakava. Nukke näyttää samalta kuin omistajansa: Kurin ja nuhteen alla ei hymy ole herkässä. Nykyajan vitsauksista, kuten teiniraskauksista ja nuorisoväkivallasta olisi helppo syyttää muovileluja, joiden ilme ei muutu vaikka niitä maahan talloisi. Kurainen Pikachu irvistää loputonta hymyään.

Lelulammikossa

Juho Seppänen

Omatunto soimaa. Kun muu toimitus lähti leluostoksille, yksi jäi ypyöksin leikkitädin huomaan. Juho kertoo mitä leikkikehän sisällä tapahtui.

Sisäänkäynnin vieressä on kori kenkiä. Omat neljäkymmenen numeron poponi sujahtavat kiltisti muutamaa kokoluokkaa alempana kellvien jalkineiden sekaan. Ikäni ja nimeni oikein muistettuani pääsen plastisia objekteja tulvivaan hullun arkkitehdin pulauttamaan avaruusaluksen, jota ensin luulin sukellusveneeksi. Puhelinnumeroa

en olisi muistanut ulkoa. Olisiko leikkitädin muistiinpanokirjalle pitänyt sanoa oman puhelimen numero? Jälkikäteen voin sanoa, että eksyminen olisi tuntunut epätodennäköiseltä. Mitä hyötyä telekommunikaatioyhteydestä olisi, jos olisin hukannut itseni karkkimaahan?

Paikalla on yksi toinenkin ostoshurman keskellä tiensä tauolle löytänyt napero. Valitettavasti vesseli ei ollut kovin sosiaalisella tuulella, vaan keskittyi mielummin omiin projekteihinsa, kuten esimerkiksi parkkitalon tiputtamiseen liukumäen portailta barbielauman niskaan. Lastenhoitajaksi koulutettu leikkittäjä kertoi, että riippuen lasten aktiivisuustasosta (lue: riehumisesta) ja iästä, otetaan kerrallaan hoitoon korkeintaan tunniksi siinä kolmesta seitsemiseen lasta. Vaikka suoraa vastausta en kaikkiin kysymyksiin saanutkaan, epäilen, että kiireisten vanhempien autuaasti unohtamat lapset myydään eniten tarjoavalle venäläiselle lapsitrokarille. Sen lisäksi siis, että paikka houkuttelee perheellisiä asiakkaita talolle, voidaan ilmaista lounasta kuitata sivutoimista markkinatoimintaa toteuttamalla.

Seiniltä löytyvä taide on sukupuolirajoja rikkovasti pikasupainotteista. Lukemisto koostuu puoliksi väritystyistä kirjoista – oli kyseessä värityskirja eli ei – ja tarranauhoilla toimivista lautapelikirjoista, joita on muokattu vapaan taiteen ja luovuuden sääntöjen mukaan. Potentiaaliset pikkuinsinöörit ovat saaneet kokeiltavikseen esittelykappaleita ja osittain viallisia tai hukattuja leluja. Uusinta uutta ei paikasta löydy, mutta kiiltäviä muoviesineitä kyllä riittää läjäpäin. Kivaksi ympäristön tekee suurempien lelujen käsilläolo.

Siinä missä keskivertokesseli on riemusta soikea saatuaan uuden liukumäen, on leikkilätäkössä yhdistelmiä, jotka vastaavat hurjimpiakin unelmia. Verkkokeinun integroiminen pienoisorautatiellä varusteltuun kiipelytelineeseen on jo unelma, jota ei rehellisellä työllä saavuteta. Tämän laajuusluokan leikkitelineessä ainakin itse peuhaisin muiden samanmielisten kanssa – yksin kirkkaanvärisen muovin luvatussa maassa kuulostaa tylsältä.

Stokkalaisen laadun periaatteiden mukaan väriliidut sentään ovat kokonaisia. Pakkauksia ei ole pahasti pureskeltu, eikä turvaväreistä varmaankaan saa myrkytysoireita. Yhtenäistä arkkitehtuurista ideaa on rikottu metallisen näköisillä turvakaiteilla, joiden toivotaan vähentävän muutaman metrin korkeudesta tapahtuvia päällellepähtämisia. Akustiikkaa ratkaisu ei varmaankaan häiritse, mutta pieniä aukkoja suunnittelusta löytyy. Aaltoilevalle parvelle on vaikeaa päästä kameran kanssa, ja uskoisin, että väreille pitkään altistuminen aiheuttaa päänsärkyä.

Testin jälkeen paikkaa suositellaan kenelle tahansa kirkkaista väreistä, leikkimisestä, muista lapsista ja lelukasoista pitävälle 19-29 vuotiaalle. Vaikka testaaja jätettiinkin julmasti hoitoon pidemmäksi aikaa kun luvattiin, voi hyväuskoista leikkittäjästä huijata päästämään etuajassa portista ulos.

Menneinä aikoina viihdettä hakeva kaveriporukka avasi television sijaan sanaisen arkkunsa. Suullisesti kerrotut tarinat, synnyt ja sananlaskut korvasivat nykyiset eri medioista tulevan viihteen ja valistuksen. Merja ja Leea Virtasen kansankulttuurista käsittelevä kirja Kukkarokivi kertoo, kuinka hässä morsian itki itkuvirret, torilla helppoheikki luritteli lorujaan ja illalla vauva tuuditettiin kehtolaulun säestyksellä uneen.

■
Tervetuloa parinsadan vuoden takaiseen tupaan. Paikalla on koko talon väki, isäntäpari vanhan isännän ja palvelusväen kanssa, lapset jaloissa pyörien. Ulkona on pimeä talviyö ja savupiirtti on valaistu tulenliekeihin. Pareitä naisten käsityövaloina pitävät lapset. Jotta pennut eivät nukahtaisi, heitä pidetään valveilla kertomalla kummitustarinoita. Lapset ja muutkin läsnäolijat uskovat tarinat tosiksi; kaikkihan sen tietävät, että metsä on täynnä maahisia.

Satuja ja tarinoita

Maikki Heikkinen

Mestarillinen tarinankertoja, joka elävöittää karmivimmat kohdat elehtimällä nuotion hämyssä tarinankäänteiden mukaan, on varmasti vaikuttavan tasoista multimediaa. Hän sai kuulijat tempautumaan mukaan kertomukseen, sillä he elivät sen täytenä totena. Kansan mielessä metsän henget elivät yhtä voimakkaina kuin sen päälle tulleet kristilliset vaikutteet. Sadut jättiläisistä ja suolla asuvista menninkäisistä sai metsään tarpeilleen menevän pirtin asukin kipittämään nopeasti takaisin tuvan suojaan. Kertomukset opettivat, kuinka henkiä lepyteltiin ja miten vältyttiin joutumasta yhteisön hylkiöksi.

Seksiä ja simputusta

Vanhan ajan tarinoissa seksuaalisuus on esillä hyvin ronskisti. Ihmekös tuo, sillä samassa savutuvassa nukkui ainakin kolme sukupolvea. Päiväsaikaan halaaminen ja käsi kädessä kulkeminenkin sai yhteisön paheksumaan, mutta yöllä oli toiset säännöt. Yöjuoksussa poika pyrki,

Lähde: Kukkarokivi – suomalaisen folkloren antologia (SKS 1999)

taaskin loruja luetellen, tytön kammariin viettämään yön samassa sängyssä, tosin vaatteet tiukasti päällä. Suhteen kehittyessä, Kukkarokivi kertoo, myös seksi hyväksyttiin: lakitekstin mukaan tyttö oli ”maattu avioliittolupauksella.”

Osa kerrontaperinteestä oli vain miesten hallussa. Kaskut ja monet sananparret olivat lähinnä miesten kertomia, ja satuakin kertoi useammin mies kuin nainen. Sadunkertomisen lisäksi isät eivät lastensa hoitoon puuttuneetkaan, äiditkin lähinnä käskivät parven vanhimpien kaitsea pienimpiä. Itse suullinen perinnekin oli lähinnä kunnan simputusta. Lapsia huiputettiin ja nolattiin nykyajan mittapuun mukaan anteeksiantamattoman traumatisoivalla tavalla. Lapsille ei seksistä puhua pukahdettu, mutta sen sijaan heidän tietämättömyydestään tehtiin pilkkaa. Seksuaalinen arvoitus saatettiin kertoa, mutta vastausta ei. Aikuiset saivat hyvät naurut.

Eläinsadut olivat kaukana sentimentaalisuudesta. Tarinan opetuksena oli ”kiittämättömyys on maailman palkka”, tai ”petoksella rikastuu paremmin kuin ahkeralla työllä.” Eläimet olivat ihmisten kaltaisia ja tarinoiden sankari, esimerkiksi viekas kettu, osoittaa tasan yhtä paljon lähimmäisenrakkautta kuin 2000-luvun markkinavoimat. Nokkeluus on ennenkin päihittänyt ylenmääräisen laupeuden ja epäitsekkyuden.

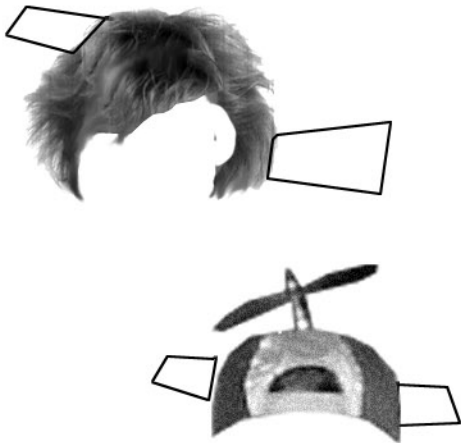
Happamia, sanoi kettu

Koira menee puutarhaan ja puutarhan omistaja ajaa sen pois. Silloin se alkaa ulvoa: ”Taatelit ovat kitkeriä.” Kukkarokivestä löytyy tämä versio nykyisinkin käytössä olevasta sanonnasta. Mielenkiintoista on taatelijutun alkuperä; se oli vuodelta 2000 eKr., kirjoitettuna sumerilaisella nuolenpääkirjoituksella. Kukkarokiven mukaan lähes kaikki sadut ja tarinat ovat kaukaisia lainoja sekä ajallisesti että maantieteellisesti. Jutut on vain joka kylän oma satuseppo sitten sovittanut niin, että kaikki pelottavat tapahtumat sijoittuvat aivan omille nurkille. Näin tarinat toimivat sekä yleissivistävien ja kaikkien tuntemien seikkojen opettajina että kotikylän omintakeisten tapojen välittäjänä.

Viimeiset sata vuotta eivät toki ole saaneet ihmisten kertomustarvetta mihinkään katoamaan, vaikka tarinointitavat ovatkin muuttuneet. Aikuisten sadut löytyvät viihde-nimikkeen alta. Iki-ihana amerikkalaisten filmiyhtiöiden hömpänpömpäutuokset toteuttavat kaikki satujen mustavalkoisen maailmankuvan tunnusmerkit. Nykytarina tulee useammin jossain muussa muodossa kuin suullisessa, mutta myös saunailtojen jutut ja lasten toisilleen kertomat kuulopuheet ovat voimissaan. Yhtenä erona on myötäelämisen syvyys; kuin kakohan moni uskoo kauhufilmin olevan totista totta. Nykyihmisen on kuitenkin turha tuntee henkistä ylemmyyttä esi-isiään kohtaan. Kaikkihan tietävät mainokset pelkäsi psyykkaukseksi, mutta yhtä lailla ne silti toimivat.

Vaateta unelmiesi Mies!

Sensuelli IT-alan ammattilainen on tämän kesän varma hittituote. Ammattimiehen kainalossa keräät katset niin rannalla kuin muskelivenekutsuillakin. Paperinuken ylle voit sovittaa charmantille hurmurille sopivan varustuksen.

Oikein varustettuna urokseksi on valmis kohtaamaan haasteen kuin haasteen.

Valittavanasi on klassiset asukokonaisuudet, viettelevä flanelin ja farkkukankaan yhdistelmä tai hillityn tyylikäs juhlahaalari.

SEKAISIN MARISTA

TEEMANA LAPSUUS JA KOHTEENA TEEKKARI (mari piirainen), JOKA ON LAPSUUTENSA VIETTÄNYT KAHDEN DIPLOMI-INSINÖÖRIN LAPSENA. HAASTATTELUPAIKAN (KILTAHUONE) INTERIÖÖRIÄ EI HYVÄLLÄ TAHDOLLAKAAN SAA KUVITELTUA SIGMUND FREUDIN WIENILÄISKODIN VASTAANOTOKSI. SOHVALLA TOKI RÖHNÖTETÄÄN JA HAETAAN SYTYKETTÄ TAJUNNANVIRRALLE, JONKA POHJALTA TÄMÄ JUTTU MUODOSTUU.

FILE

Vanhemmat

Molemmat olivat aikoinaan päässeet Tampereelle taloutta ja hallintoa lukemaan, mutta kumpainenkin aloitti kuitenkin Oulun yliopiston teknillisessä tiedekunnassa. Isä fyysikkona ja äiti prosessilla. Tyttöjä oli prosessiteknikassa tuolloin kaikkiaan kolme, joten heistä muodostui kohtuullisen hyvin ja pitkään yhteyttä pitänyt verkosto. Ja kaikki päätyivät naimisiin diplomi-insinöörin kanssa. Yllättävää?

Myöskin haastateltavani kummitäti on DI, rakennuspuolelta. Pikkusisko on puolestaan perheen musta lammas, eli ei opiskele teknillisellä alalla.

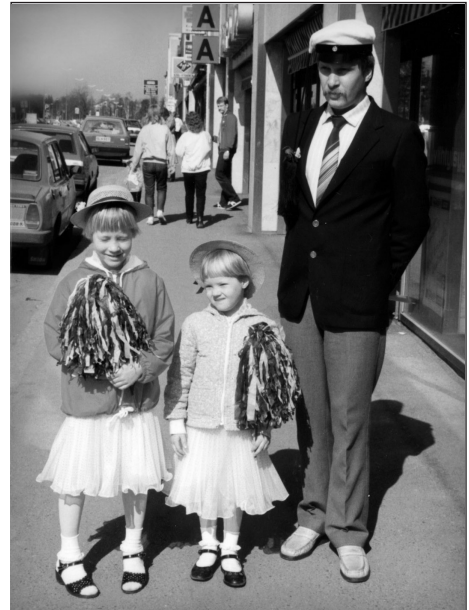
Vanhemmat tapasivat opiskelun yhteydessä: äiti oli assarina isän matikankurssilla. Kummankaan vanhemmissa ei ole ollut insinöörejä. Isä oli Kuhmosta talonpoikauskodista ja äiti Oulusta, kaupungista, keittäjän ja automekaanikon tytär. Vanhempien sisarusten joukossa on vain yksi DI, joten tilannetta voitaneen siinä mielin pitää verrattain normaalina.

Elämänkaari

Elämänkaari alkoi Helsingissä, josta neljävuotiaana muutto Kajaaniin noin kolmeksi vuodeksi. Sitten kuusi vuotta USAssa ja taas kolmentoista ikäisenä takaisin Kajaaniin, jossa koulunkäynti suoritettiin loppuun ja sen jälkeen Mari muutti pääkaupunkiseudulle opiskelemaan.

Ameriikanvuosina perheessä oli suomalainen aupair-tyttö lastenhoitajana molempien vanhempien ollessa päivät töissä. Lastenhoitajan tehtäviin kuului talon perusylläpito: ruoan ostaminen ja tyttöjen kuljettaminen balettiin. Ensimmäistä lastenhoitajaa varten vanhemmat haastattelivat likimain sata hakijaa.

Muuttokuorma Suomesta USAan mentäessä käsitti kah-

Valokuvat ovat Wapulta 1983 Kajaaniasta, runsas vuosi ennen USA:n lähtöä. Tyttöjen hameet ja sukat ovat äidin US:asta tuomia. Seurueessa oli muitakin DI-tuttuja.

deksan matkalaukkua - ja perässä rahtina tulleet sähköurut. Paluukuormana oli sitten aikanaan kolme autoa ja kontti - jossa sähköpiano.

Tanssiharrastus kasvoi vuosien saatossa lopulta viiteen viikkokäyntiin tanssikoulussa. Vanhemmat mahdollistivat tytöille kaikenlaista sellaista harrastetta, johon heillä itsellään ei ollut ollut mahdollisuuksia. He eivät itse olleet erityisen kiinnostuneita kulttuuriharrastuksista, mutta kannustivat lapsia avoimesti osallistumaan kaikkeen mahdolliseen toimintaan. Sellon- ja pianonsoittoa, partiota, tanssia, kuvataidekouluja, tennistä... Lähialueen äidit järjestivät yhteisiä tennisharkkoja ja -otteluita lapsille

ja niiden päätteeksi puutarhajuhlia.

Erityisesti isä matkusti paljon, mutta kun muillakin perheenjäsenillä oli runsaasti menoja, perheen yhteisenä, kokoavana ateria ei ollut päivällinen vaan aamiainen. Kesälomat ja viikonloput pyhittyivät perheen yhteiseksi ajaksi - laatuajaksi, kuten nykyään sanotaan. USA:ssa ollessa matkusteltiin, Suomessa mökkeiltiin.

Vanhemmat myös lukivat kirjoja kaseteille, joilta lapset saattoivat kuunnella iltasatunsa. Näin siis aikana ennen kännykkä-äitejä ja -isiä.

Matkatuliaisten status riippui sijainnista: Suomessa oltaessa kun jompikumpi vanhemmista palasi USA:sta, koitti 'instant joului', kun taas USA:sta paluu tiesi pienimuotoisempaa sälää. Isä keräsi työmatkoillaan lentoyhtiön bonusmaileja, joita koko perhe sitten kulutti yhteisillä lomamatkoilla.

Perheen ystäväpiiri muodostui enimmäkseen muista suomalaisista DI-perheistä, jotka olivat Atlantassa saman suomalaisyrityksen tytäryhtiön töissä. Tällä "siirtokunnalla" oli tapana järjestää yhteisiä perjantai-bileitä, uudenvuodenviettoja ja Wappujakin.

Haastateltavan uralliset ambitiot ovat vaihdelleet runsaastikin. Varhaisin mieleen muistunut oli keittäjä. Kassaneitikausi oli valloilla aikana, kun muilla tytöillä oli FisherPricen kassakoneet, mutta isä toi töistä ihan oikean kassakoneen tytöille. Seuraavassa sarjassa olivat vaatealiikkeen pitäjä, kirjailija, mainostoimisto/AD-tyyppi ja arkkitehti. Vanhemmilla oli tapana puhua kovinkin paljon työasioista kotona, saman yhtiön diplomi-insinöörejä kun olivat, joten realistinen kuva siltä sarjalta ainakin muodostui jo varhain.

Lukioaikana oli kolme syytä lähteä TKK:lle: Saada 1. Teekkarilakki 2. Teekkarielämää ja 3. Teekkarimies. Ja päästä jonnekin mahdollisimman kauas Kajaanista. Teekkarilakki on saatu ja teekkarielämääkin on jo jonkin verran eletty, mutta on alkanut hiukan arveluttamaan olisiko se sittenkään listan kolmas kohta niin hyvä idea. Takana on nyt sitten kuitenkin sekä puunjalostusta TKK:lla että kylterielämää, pääsykoevaihtoehdoissa ovat olleet niin taideteollinen kuin arkkitehtuuri ja graafinen tekniikkakin.

Isällä on aina ollut jonkinlainen rakentamisprojekti menossa: mökki, autotalli tai remppa, joten hitunen optionaalista raksa-alankin harkintaa on ollut taustalla.

Kahdeksanvuotiaasta asti haastateltava on päässyt äidin töihin katselemaan ja "ottamaan" prosessinäytteitä sekä piirustelemaan Mäkillä. Lapsena on ollut myös tapana

kasata kaikenlaisia "systeemejä". Esimerkiksi naruviritelmä, jolla sai samalla kertaa illalla sammutettua valon ja avattua huoneen oven nousematta sängystä. (Hiukan niinkuin se Uunon herätystsydeemi X-paronissa.) Laiskuus on keksintöjen ja keksimisen äiti.

Lelut
Lapsuuteen liittyivät toki pakollisena legot. Tietenkin. Ei tosin teknosellaiset. Lapset saivat aikanaan enoltaan ämpärillisen legoja. Peruslegoja, joista rakennettiin enemmänkin rakennuksia kuin ajoneuvoja, huolellisesti ja vankasti muurattuja rakennuksia.

Lapsuuden toinen intohimo olivat palapelit. Palapelit ja legot - kaikki lupaavaa alkua loogisten kokonaisuuksien hahmottamiskyvyille?

Lapsuuden kolmas "kivijalka" olivat Barbie-nuket. USA:ssa haastateltavalla ja pikkusiskollaan oli tapana rakentaa varsinaisen Barbie-huone: Lattiaan merkittiin maalarinteipillä (tai vastaavalla) talojen pohjakaavat ja avatut kirjat seisoivat talojen seininä. Alkuperäistä Barbiekalustoa olivat mm. Barbie-Mäccäri ja -kuntosali. Tyttöillä oli kolmentoista Barbien katras, jonka täydennyksenä oli yksi Ken. Yksi ainoa Ken, joka oli muutenkin todella sivustatisti, koska sattui olemaan "jumpsali-Ken" ja ilman omia vaihtovaatteita.

Lapsuuteen kuuluivat myös matematiikkaan liittyvät lelut, erityisesti "pikku professori", joka antoi laskutehtäviä ratkaistavaksi ja jonka vaikeustaso ja tehtävätyypit olivat valittavissa.

Kotiympäristön kuvailussa tulivat esille "psykedeelisen 70-luvun" seuraukset sisustuksen värimaailmaan: keltainen keittiö, olohuone, jonka jokainen seinä on erilaista ruskeaa ja vihreät makuuhuoneet. Taustalla soimassa Paul Ankaa ja ranskalaisia chansoneja <toimitus korjaa tuon kirjoitusasun [ei - toim.huom.] > ja myöhemmin Loirin Leino-tulkintoja. "Onnellinen lapsuus maripaidassa kesällä puolialasti serkuskatraan kanssa mökillä kirmatessa."

Lempilelut löytyvät kuitenkin nallelinjalta ja haastateltavalla onkin oma nallekokoelma. Nalleihin liittyy myös termi "jorppi", joka tarkoitti sitä huonoa fiilistä kun heräsi yksin sängyssään (kaikista nalleista huolimatta) ja jota hoidettiin siirtymällä vanhempien sänkyyn nukkumaan - kaikki nallet mukana.

Suosikkikirjana olivat ensin Kirsi Kunnaksen runot ja Upponallet. Kahdeksanvuotiaana löysi tiensä sydämeen "Onnelin ja Annelin talo" -sarja.

Haastateltavan mielestä olemme aina, loppujen lopuksi, sisällämme lapsia.

Miten Marista Tuli Teekkari?

Milla Syvänperä

Insinöörivanhemmista ja akateemisesta kasvuympäristöstä huolimatta Marista on varttunut valoisa ja tasapainoinen persoona. Tästä hämmennynt toimitus pyysi (mahdollisesti yhtä lailla hämmennynttä) psykologianopiskelijaa spekuloidaan Marin kehityskaarta. Analyysin pohjana toimi kirjoitettu teksti eikä elävä ihminen, joten tekstin muun kuin viitteellisen arvon voinee kyseenalaistaa.

Kuka olisi joitakin vuosikymmeniä sitten arvannut, että altistuminen DI-henkiselle kasvuympäristölle koituisi Mari-nimisen tytön kohtaloksi? Kyseisen Marin isovanhemmista nimittäin vain yksi oli pahaenteisen teknisesti suuntautunut. Mistä kaikki alkoi? Halusivatko Marin molemmat vanhemmat klassisen kaavan mukaan pois maalaisesta elämäntyylisestä, kaupunkiin, käsiksi helppoon rahaan? Joka tapauksessa jossakin näillämain on piste, jossa tavallisen suvun insinööri-pitoisuus ylitti keskiarvon. Ehkäpä on luovuttava pidemmälle menevästä spekuloinnista; koska vanhempien ammatinvalintamotiivien arvioinnissa voin näillä tiedoilla parhaimmillaankin yltää vain arvailun tasolle, siirryn varsinaiseen aiheeseen eli Marin ammatinvalintaan vaikuttaneiden seikkojen arviointiin.

Parin rauhallisen vuoden jälkeen 4. ja 5. elinvuosi toivat Marin elämään muutosten ryöpyn. Merkillepantavaa on, että pikkusiskon syntymä ja muutto Helsingistä Kajaaniin ajoittuivat herkkään oidipaalivaiheen alkuun. Marilla on saattanut tämän kaiken keskellä olla vaikeuksia ratkaista ensimmäisen rakkautensa ongelmaa ja vaihtaa samastumiskohde isästä äitiin torjumalla mahdollon rakkautensa isään. Kun vastasyntynyt pikkusisko, asuinpaikan ja mitä ilmeisimmin vanhempien työpaikan muutos vaativat vanhempien huomion, joutui 4-vuotias Mari yksin kamppailemaan samanaikaisesti sisaruskateuden, tuhoontuomitun isärakkautensa, äitiin kohdistettujen ristiriitaisten tunteiden ja suuren ympäristönmuutoksen kanssa. On siinä

työtä nelivuotiaalle! Olisiko oidipaalikriisin ratkaisu jäänyt tämän kaiken keskellä puolitiehen? Ainakin Mari tuntuu odottavan tulevaisuudelta isän mallin mukaista elämää ja ensimmäisen rakkautensa kaltaista insinöörimestä. Ilmoittihan hän lukioaikana syiksi TKK:lle hakeutumiseen teekkarielämän ja teekkarimiehen hankkimisen. Ei tosin ole ihme, jos nuori kaipaa opiskeluaikanaan teekkarielämää, kun hän on elänyt sitä hillitymmässä insinööri-muodossa koko elämänsä.

Ensimmäiset vuodet Helsingissä vaikuttivat vakailta ja Mari sai nauttia ainoana lapsena vanhempiensa täydestä huomiosta. Tästä päätellen perusturvallisuuden kehityksessä ei ollut ongelmia. Oletan, että Kajaanin vuosina Mari sai vaikeasta alusta huolimatta normaalit kontaktit ikäisiinsä lapsiin joko päiväkodin tai vapaan leikin kautta. Isä matkusti ilmeisen paljon jo tuolloin. "Instant joulu" oli odotettu tapahtuma, sekä lelujen, että isän paluun takia, mutta jäikö isästä jälleen idealisoitu kuva miehenä, joka ei juurikaan rankaissut, mutta toi leluja ja hemmotteli kotona ollessaan?

Lapsille annettiin pienestä pitäen "kehittäviä" leluja, pikkuprofessoreita sun muuta. Haiskahtaa varsin suorituskeskeiseltä. Vanhemmilta taisi irrota ylistystä varhaiskypsistä suorituksista. Herää kysymys, leikkivätkö lapset näillä vehkeillä omaksi ilokseen, kiinnostuksesta matematiikkaan ja tekniikkaan, vai saadakseen huomiota idealisoidulta isältä? Mikseivät lapset leikkineet löytämällänsä pikkukemisti-

pakkauksella, jos he olivat “luonnostaan” kiinnostuneita sellaisista asioista? Kokonaisuudessaan lelut ja leikit vaikuttivat varsin tavallisilta. Luulena, että Ken- nukkeja oli vain yksi, koska siihen aikaan keneillä oli muoviset hiukset, joita ei voinut kammata, mikä oli täysin vastoin barbileikkien ideaa. Sitäpaitsi barbeilla leikkiminen ajoittuu usein kouluiän alkuun, jolloin lapsi elää seksuaalisuuden kehityksessä latenssivaihetta, eikä ole kiinnostunut vastakkaisesta sukupuolesta sen enempää muovisena kuin oikeanakaan. Nallet, joiden kanssa Mari nukkui toimivat ilmeisesti siirtymäobjekteina vanhemmista irrottautumisessa, vaikeivat luonnollisesti täysin onnistuneet korvaamaan vanhempien turvaa, mistä aiheutui huono fiilis, “jorppi”, herätessä.

Väittäisin, että USA:n vuodet olivat merkityksellisiä lähinnä elämäntavan oppimisen suhteen. Olisikohan kolmannella lukioaikaisella syyllä TKK:lle pyrkimiseen, tupsulakilla statussymbolina, juuret ameriikan vuosissa? Vaikka legenda amerikkalaisesta elämäntavasta ei pitäisi- kään paikkaansa tässä tapauksessa, poikkesi elämä USA:ssa varmastikin elämästä Kajaanissa. Erityisen käsittämätön on virikkeiden ja harrastusten tulva, jota kertoja nimitti “kannustamiseksi”, mutta minä lähinnä suorittamiseksi. Lapset oppivat tehokkaasti suorituskeskeisen elämäntavan, kun vanhemmilta sai huomiota menestyttyään harrastuksissa. Sitä paitsi lapset saa kätevästi pois jaloista antamalla lastenhoitajan kuskata heitä harrastuksiin. (Olipas rumasti sanottu.)

Voin tietysti olla väärässä. Ehkäpä lapset tosiaan halusivat kuluttaa kaiken aikansa tanssimiseen ja sellonsoittoon mielummin kuin viettää aikaa vanhempiensa kanssa. Silti se, että vanhemmat halusivat lastensa pääsevän osallisiksi kaikesta, mitä eivät olleet itse saaneet kokea, vaikuttaa pelottavan todelta. Vanhemmat elävät helposti omaa elämätöntä lapsuuttaan lastensa kautta ja lasten oma lapsuus jää elämättä.

Vanhemmat vaativat lastenhoitajalta, kuten lapsilta ja itseltäänkin, täydellisyyttä. Jonkinlainen syyllisyys lasten jättämisestä “vieraan” hoitoon on ilmeinen ja luonnollinen. Ensimmäiseksi hoitajaksi kelpasi tuskin kukaan, kuuluihan hänen tehtäviinsä ilmeisesti suurelta osin kasvatuksen hoitaminen ja varaäitinä toimiminen. Lomilla syyllisyyttä potevat vanhemmat yrittivät korvata menetetyt ajan tekemällä lomastakin suorituksen, jonka

oli määrä korvata ylitöissä vietetyt illat. Ymmärrettävästi loman onnistumiseen oli satsattu paljon.

Kuvittelisin, että Marin elämän parhaat hetket liittyivät tuohon aikaan DI-porukan yhteisiin kokoontumisiin. Jos ihmisellä on lapsena aina hauskaa insinöörien kanssa, miksi hän ei haluaisi viettää myöhemminkin aikaa samanhenkisessä seurassa? Työnkin puolesta kyseinen elämäntapa tuli Marille tutuksi hyvin nuorena, pääsihän hän äidin mukana töihin leikkimään insinööriä jo 8-vuotiaana.

Voisi kysyä, mitä muuta Marista olisi voinut tulla kuin insinööri? Jatkokysymyksenä olisi tietysti, miksei Marin siskosta tullut insinööriä? Sisar kumoo siis hypoteesin, että insinöörien lapsista tulee väistämättä insinöörejä. Lapsen synnynnäiset temperamentti- ja persoonallisuustyypit vaikuttavat tietysti käyttäytymiseen ja sitä kautta vanhempien ja hoitajien suhtautumiseen. Myös siirtymien ajoittuminen työillä eri elämäntilanteisiin on saattanut muuttaa niiden vaikutusta.

Voisi pohtia kapinoiko sisko esimerkiksi itsensä ulos insinööri maailmasta murrosiässä. Tai oliko hänen kaveripiirinsä eri tavalla suuntautunut yläaste- ja lukioiässä. Ehkä Mari oli tyytyväinen vanhempiensa elämäntyyliin, mutta sisko halusi elämältään jotakin muuta (taru ei kerro, mitä alaa hän edustaa).

Miksi sitten ihmisestä yleensäkin tulee insinööri? Sitä minäkin olen aina ihmetellyt - sanoo humanisti.

Nauru

Eivät sitä isä tai äiti uskoneet. Eivätkä korttelin isot pojat - nauroivat vain. Minun nalleni osasi oikeasti puhua, mutta vain minulle.

Nalle ja minä olimme yhtä. Se kulki aina vasemmassa kainalossani, pää hieman käden alla piilossa. Minua hieman hävetti se, että nalleltani puuttui vasen korva. Ihan pienen pienenä kun oikein pelotti, laitoin Nallen korvan suuhuni.

Äiti kutsui nalleani Van Goghiksi, mutten oikein tiedä miksi. Isä oli vielä kummempi, hän kutsui Nallea konsultiksi. Nalle tiesi kaiken, sillä se oli melkein yhtä vanha kuin isä - perintölelu.

Tuli se päivä, jolloin minun täytyi lähteä kouluun. Minua pelotti kovasti, sillä kaikki oli uutta aina kouluvaatteita myöten. Oppisinkohan koskaan lukemaan satuja? Halusin ottaa Nallen mukaan, mutta isä sanoi ettei se sovi - nalle oli jo koulunsa käynyt. Isä yritti nauraa, mutta minua itketti.

Minä en halunnut enää ollenkaan kouluun, ja isän kanssa syntyi kauhea riita. Illalla isä riiteli myös äidin kanssa, ja minua pelotti. Makasin sängyssäni ja rutistin Nallen tiukasti rintaani vasten.

Herätessäni Nalle oli kadonnut. Yritin etsiä sitä kaikkialta, mutta turhaan. Isä kertoi, että Nalle oli lähtenyt ulkomaille töihin. En oikein ymmärtänyt miksi Nalle oli jättänyt minut ilman hyvästejä. Äiti yritti lohduttaa, että kyllä se vielä takaisin tulee.

Nallen lähdöstä on kulunut nyt kolme vuotta. Istun Villen ja Kallen kanssa aidalla. Pikku-Mikko kulkee ohitsemme nalle kainalossaan. "Pikku-Mikko leikkii nallella - otetaan se kiinni!" huudan. Pikku-Mikko säntää karkuun itku kurkussaan. Me kavereiden kanssa nauramme.

ROOPE 20.V

Korkeasaareen!

ajattelin että lehteen olisi kiva
eläinten kuvia
kun kaikki kuitenkin tykkää niistä
vähän niin kuin kirjoista joissa on koiran kuvia
tai televisio-ohjelmasta jossa on paljon värejä
niin kävin korkeasaarella
ja minulla oli iso kamera

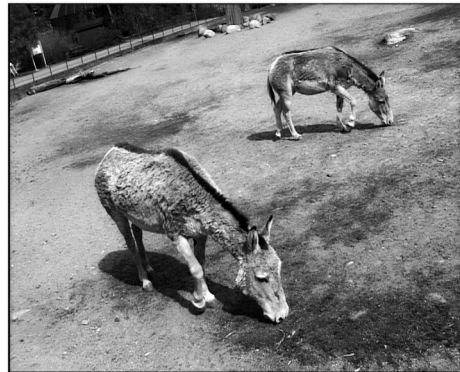
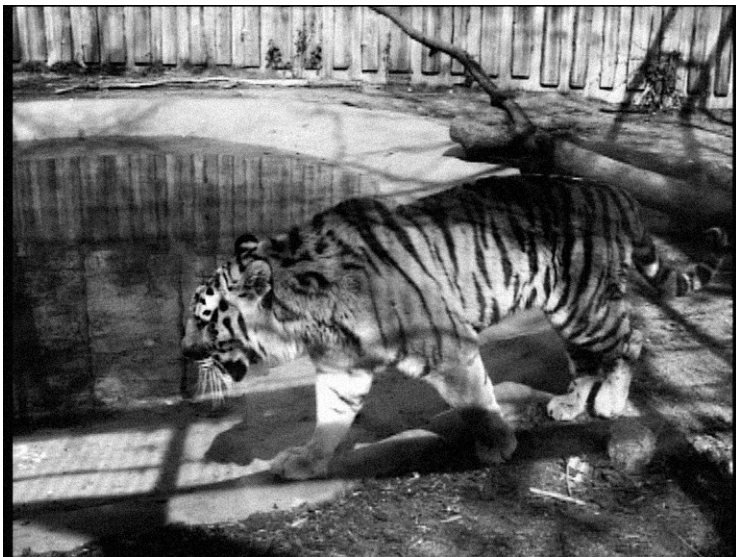

sinne mentiin isolla veneellä
ja isot liput maksavat kaksikymmentä markkaa
kunhan lukee paljon kirjoja
mutta eläimet esiintyvät sitten ihan ilmaiseksi

riikinkukat eivät mahtuneet kameraan
mutta niillä oli aika iso pyrstö

jotkut niistä ei

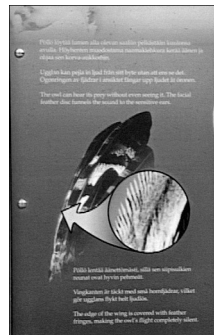
siitä on iso teoria miten kaikki kehittyivät sellaisiksi ja miksi joillakin on häntä ja toisilla hampaat eikä saa olla rasisti vaikka toinen ei olisikaan samaa lajia vaan parempi olla kaveri

seepra oli kiva
 sitä voi silittää
 eikä se purrut kättäni
 tai sitten se ei vaan välittänyt

voi unohtaa kummalla puolen kulkee aittaa ihmiset kun toisella puolen eläimet syövät hampurilaisia ja ihmiset heittelevät niitä kävyillä

pöllöistä sai

ja sitten ne kamelit tykkäsivät
eivätkä jaksaneet minusta kiinnostua

sinulle annettiin ase
se oli iso leijona
tom jones, bengalintiikeri

ei hitto ne oli isoja
eivät mahdu kenenkään syliin

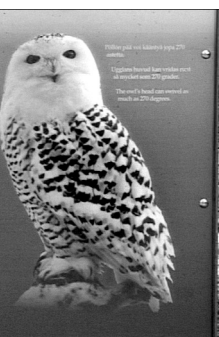
liiku koskaan

Muu

sitten kun niitä näkee parikymmentä
niin loput vain käy kurkistamassa
eikä ne vastaa kun niiltä kysyy jotain

todella hyvän kuvan

siellä oli ihan kiva käydä
kun aurinko paistaa
niin eläimillä on kuuma ja ne on piilossa
tulee hyvä olo kun lähtee sieltä pois
ja kun ne tulee esiin eikä voi käydä kimppuun

Olutta ja menyttä eli mitä tapahtui todella

Kirma

Wappu on jälleen vietetty ja jälkivaikutuksetkin alkavat hävitä. Ihme ja kumma, hallitus muistaa jotain wappua edeltävästä keväästä, ja yrittää kertoilla tässä siitä mikä piti pimitettävän.

2 Kevät soljui pitkälti tutuissa uomissaan, toisinaan kiltatoiminnaltaan vilkkaana, toisinaan hiljaisempana. Useiden tapahtumien osanotto oli ilmeisesti taloudellisen korkeasuhdanteen vuoksi alamaissa, mutta joukossa oli poikkeuksellisen suosittujakin tapahtumia.

3 Perinteiseen tapaan järjestettiin saunailtoja teemoinaan laulu, pelit, saunominen ja ravinneliuosten nauttiminen, pääasiassa sisäisesti. Fysikoiden seurassa vietettiin Japani-aiheisia kamikaze-sitsejä, viini-illassa nautiskeltiin ja kahdessa videoyössä ehdittiin katsella paljon leffoja. Lenskin Dynamo jatkoi voittokulkuaan ja myös vähemmän teekkarimaista kulttuuria harrastettiin, mm. Kiasmassa.

Muistinnollaus 1110 järjestettiin 3.3. Valkoisessa salissa. Osallistujia oli ennätyskelliset 193. Jatkot pidettiin Svenska Gårdenissa, jatkot Rantsulla ja sillis Villa Salinissa. Hauskaa oli!

4 Kevään toinen runsasväkinen tapahtuma oli TiTeenien Taisto joka viime vuoden kyseenalaisen voiton ansiosta järjestettiin Otaniemessä. Runsaslukuiset tietoteekkarimassatittelivät mm. kuutiopallossa, köydenvedossa ja otaniemipelissä. Ennakkosuosikki Tampere voitti kisat saaden sotakirveen sekä ensi vuoden järjestelyt ilokseen. Heikommin tänä keväänä menestyneisiin perinteisiin kuuluivat mittareiden kanssa järjestetyt Lakupekkabileet sekä Turussa järjestettävät Synergiapäivät. Jälkimmäisille ei tullut yhtään ilmoittautumista.

5 Kotimaan Pitkä reitillä niemi-Lahti-Tampere-Jyväskylä-Savonlinna-niemi järjestettiin maaliskuun puolessavälissä. Excursioita oli runsaasti ja ne olivat kiinnostavia: mm. Hartwallin panimo Lahdessa ja Patria Finavitec Tampereella. Lisäksi hohtokeilattiin, otettiin kaljuja ja nautittiin yöelämästä.

Fuksitoiminnan puitteissa järjestettiin leffaexcu, fuksikysely, isohenkilökysely sekä tietenkin paljon Wappuun liittyviä tapahtumia jotka edistivät fuksien muodonmuutosta teekkariksi. Syksyn tapahtumia ja toimintamuotoja on ryhdyttiin suunnittelemaan hyvissä ajoin. Fuksivaarien rinnalle valittiin fuksitoimintaa kehittämään ISOPomo Tiina Kiuru.

6 Excuja oli keväällä vähintään riittävästi. Vierailulla on käyty mm. Tietovallassa, Tellabsilla kahdesti, Andersen Consultingilla, HEXissä ja Evlissä. Toimintaansa käynnistelevällä informaatioverkostojen ammattiainekerho Athenella on ollut tarjota TiKkiläisille excuja vielä näiden päälle. Lisäksi jenkkiläinen Trilogy tuki ja oli läsnä Tukholmaan suuntautuneella streittaristeilyllä.

Kevään teema opintotoimikunnassa on ollut ei ainoastaan mutta varsinkin tietotekniikan osastoa koskettava resurssipula ja siitä johtuva opetushenkilökunnan väsyminen. Wapun alla osallistuttiin aiheesta järjestettyyn kansalliseen mielenilmaukseen. Mutta onpa opintopuolella tehty jotain vähemmänkin synkeää: aktiiviset riviteekkarit herättivät TiKin tenttikokoelman henkiin!

Killan tiedotus noudatteli vankkoja perinteitä. Iso tapahtumakalenteri palautettiin kiltahuoneen seinälle niinkuin vanhaan hyvään aikaan. Kiltakysely muuttui kesäkyselyksi... kannattaa siis vilkaista killan verkkisivuja kesälläkin. Kyselyssä palkintoina mm. tunkkeja ja turbaaneja sekä uusi uljas TiK-miniversumi!

Kirma toivottaa lämmintä kesää, tavataan kesäpäivillä!

IV on jälleen eksynyt OLOhuoneeseen. Huoneeseen, josta on pikkuhiljaa kehittyntä IV:n toinen koti. Sinne on salakavalasti alkanut ilmestyä yhä enemmän ja enemmän datanörtin perustarpeita kuten jääkaappi ja mikroaaltouuni, jotta IV:n ei tarvitsisi edes yrittää keksiä mitään tekosyitä jättääkseen OLOhuonetta. IV pysähtyy miettimään. Eihän meistä pitänyt tulla tietokonenarkomaaneja. Missä on se *'uudenlainen poikkitieteellinen osaaja, joka ymmärtää monipuolisesti tietotekniikan mahdollisuuksia ja vaikutuksia'*?

Henrik Blåfield

IV etsii helpotusta tuskaansa painamalla sinistä e:tä työpöydällään - ikonia josta on tullut uusi uskonto ja tarkoitus elämälle. IV rauhoittuu hieman tutkiessaan kuuta taivaalta lupaavia tulevaisuuden opintoja: filosofiaa, estetiikkaa, yhteiskuntatieteitä, sosiologiaa ja paljon muita hienolta kuulostavia sanoja, joista IV on joskus etäisesti kuullut – kai nämä nyt sitten ovat niitä 'poikkitieteellisiä opintoja' jotka pelastavat ykkösen ja nollan kurjuudelta.

IV:n mieleen eksyy epäilyksen siemen. Kahlattuaan lähes vuoden stupido-kursseja, tuotettuaan kymmeniä raportteja aiheista joista tietää vielä vähemmän kuin ennen astumistaan tähän ongelmalähtöisen opiskelun oravanpyörään, alkaa karu totuus paljastua. Ei ole olemassa mitään taikanappulaa, joka pelastaisi tekniikan ihmemaahan astuneen fuksiparan assimiloitumiselta syöksykierteeseen kohti sitä kapitalistijuoman ja Dukes-hampurilaisten voimalla elävää koodaria, josta äiti varoitti ja josta IV on nähnyt painajaisia.

Humaanin näkökulman, IV:n tavaramerkin, ylläpitäminen on ollut vaikeaa keskellä Javan, XML:n, PDF:n ja C++:n täyttämää viidakkoa jossa vaeltamisesta on tullut IV:lle arkipäivää. Silti muutamat urhoolliset ovat jaksaneet yrittää. Mutta reitti takaisin maan pinnalle kohti ihmisiä joiden jokaisessa lauseessa ei esiinny kolmimerkkistä kirjainyhdistelmää on vaikea. Niiden lukemattomien polilla vietettyjen vuosien jälkeen, kun valona pimeän käytävän päässä hämmöttänyt 180 opintoviikkoa on kasassa, voi samaistuminen takaisin yhteiskuntaan, jossa pipari ei enää tarkoitaakaan sitä hirviötä joka yrittää tunkeutua weppisivulta koneeseen olla hankalampaa kuin IV uskoikaan ennen vapaaehtoista ryhtymistään koekaniiniksi.

IV ei kuitenkaan luovuta näin helpolla. 213 ihmistä ei voi olla väärässä: humanistin ja insinöörin risteytys täytyy olla mahdollinen. Ja jos kukaan IV:n omista kurssitovereista ei enää viiden vuoden päästä tunnusta kuvitelleensa itseään joskus humanistiksi, niin onhan aina uusi sukupolvi.

Parin kuukauden päästä uusi populiryhmä vielä turmelematonta lapsen intoa sydämissään aloittaa OLOhuoneesta tutkimusmatkansa kohti tuntematonta, pitäen viimeiseen asti kiinni vapaudestaan. Olkoon heillä parempi onni mukanaan.

I want to believe.